



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **A. P.**
bytem X

zast. matkou M. P.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2022, č. j. MPSV-2022/52254-921, sp. zn. SZ/MPSV-2022/43223-921

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2022, č. j. MPSV-2022/52254-921, sp. zn. SZ/MPSV-2022/43223-921 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce - Krajské pobočky v Brně ze dne 21. 2. 2022, č. j. 115571/22/BM, sp. zn. 31294-21-BM (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci přiznán nárok na náhradní výživné ve výši 0 Kč měsíčně ode dne 1. 7. 2021 podle § 3, § 4 a § 8 zákona č. 588/2020 Sb., o náhradním výživném (dále jen „zákon o náhradním výživném“).
2. Podle správních orgánů žalobce splnil veškeré podmínky pro vznik nároku na náhradní výživné dle § 3 zákona o náhradním výživném. Nicméně vzhledem k tomu, že v rozhodném období (čtyři měsíce předcházející podání žádosti) nevznikl na výživném dluh, bylo rozhodnuto o výživném v nulové výši. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že výživné přijaté v konkrétním měsíci se počítá do výživného přijatého v rozhodném období bez ohledu na to, zda povinný uvedl, za který měsíc výživné náleží. Zákon o náhradním výživném nerozděluje výživné na běžné a dlužné, zná pouze výživné zaplacené v konkrétním měsíci. Nelze tedy vycházet z předpokladů či dohadů, zda má být výživné uhrazené např. v březnu 2021 zamýšleno jako výživné za březen 2021 či za některý jiný předcházející měsíc. Výživné uhrazené v březnu 2021 se bere jako výživné za březen 2021, a to bez ohledu na to, zda bylo výživné v předchozích měsících řádně uhrazeno či nikoliv. V opačném případě by docházelo k duplicitní úhradě výživného.
3. Žalovaný neakceptoval argument žalobce, dle něhož bylo nesprávně zhodnoceno výživné přijaté v období od března do června 2021. Žalobce se v odvolání domáhal toho, aby správní orgán vycházel při stanovení výše náhradního výživného z § 1933 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Na to žalovaný nepřistoupil, neboť soukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy. V tomto případě postup správního orgánu upravuje zákon o náhradním výživném, aplikace občanského zákoníku tedy nebyla na místě.

II. Žaloba

4. Žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil. S argumentací správních orgánů nesouhlasí. Zhodnocení výživného přijatého v měsících březen až červen 2021 bylo nesprávné, neboť při aplikaci § 1933 občanského zákoníku nebylo za tyto měsíce žalobci poskytnuto žádné výživné. Jednalo se totiž o výživné přijaté za období, které o 27 měsíců toto období předchází, tj. které se započítalo na nejdříve splatné výživné. Zákon o náhradním výživném nelze posuzovat izolovaně. Tento zákon ani důvodová zpráva k němu nevylučuje, že by se při výkladu zcela zásadních právních pojmů, jakým je např. zánik závazku, nemohl uplatnit § 1933 občanského zákoníku.
5. Proti povinnému (otci žalobce) je vedena exekuce pro částku 108 000 Kč, tedy pro 27 splátek výživného po 4 000 Kč měsíčně. Otec žalobce při svých platbách neurčil a nadále neurčuje, na které měsíce jeho platby ve výši 4 000 Kč náleží. Žalovaný přijal a přijímá tyto platby v chronologickém pořadí měsíců od ledna 2016 dle § 1933 odst. 1 občanského zákoníku. Otec žalobce doposud dluh na výživném ve výši 108 000 Kč tedy 27 splátek výživného po 4 000 Kč měsíčně neuhradil. Proto jsou jeho aktuální platby výživného započteny na dlužné výživné, které je o 27 měsíců starší než měsíc, v němž toto plnění poskytne. Pokud tedy otec žalobce uhradil např. v červnu 2021 částku 4 000 Kč na výživném, podle zákona je tato platba

plněním výživného splatného v březnu roku 2019, nikoliv v červnu 2021, a výživné za červen roku 2021 otec žalobce stále dluží.

6. Žalobce rovněž považuje za přepjatě formalistický způsob, jakým správní orgány celou žádost vyřídily. Má za to, že žádost o příspěvek ze strany státu není pojmově možné vyřídit kladně, tedy plnění přiznat, a přitom určit nulovou výši tohoto plnění. Takový postup je absurdní a nelogický.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s právním názorem žalobce nesouhlasí. Náhradní výživné je sociální dávkou, která se poskytuje na dobu čtyř měsíců od podání žádosti a počítá se z částek výživného poskytnutého za čtyři měsíce předcházející podání žádosti. I kdyby docházelo ke hrazení úhrad dle § 1933 odst. 1 občanského zákoníku, tyto skutečnosti nejsou rozhodné pro posouzení a výpočet nároku na náhradní výživné. Pro výši dávek, a to nejen dávek náhradního výživného, je podstatné, jaký příjem měla oprávněná osoba v době předcházející podání žádosti. Tomu odpovídá i dikce § 4 odst. 2 zákona o náhradním výživném.
8. Stejně jako u jiných dávek ze sociálního systému, záměrem poskytování dávky náhradního výživného je podpora při aktuální nepříznivé životní situaci. Musí proto být jednoznačně stanoveno časové (rozhodné) období, ve kterém se situace a příjem žadatele posuzuje. Aplikace závěru žalobce by generovala situaci, kdy by se rozhodovalo na základě nepředvídatelných okolností. Mohla by nastat situace, kdy povinný v budoucnu zaplatí splátku výživného za období, za které již bylo žalobci vyplaceno náhradní výživné.
9. Dle žalovaného se částečným plněním dle § 4 odst. 2 zákona o náhradním výživném rozumí neuhrazení celé částky výživného za ten který měsíc. To potvrzuje i důvodová zpráva k § 4 zákona o náhradním výživném.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 12. 8. 2021 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost žalobce o náhradní výživné na předepsaném tiskopise, spolu s prohlášením o přijatém výživném. Z prohlášení o přijatém výživném plyne, že žalobce v každém měsíci od března do června 2021 obdržel od povinného na výživném 4 000 Kč.
11. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2009, č. j. 23 Nc 106/2008-33 (dále jen „exekuční titul“), byla upravena vyživovací povinnost povinného vůči žalobci tak, že měsíční výživné bylo stanoveno ve výši 4 000 Kč. Vyrozuměním o zahájení exekuce ze dne 25. 3. 2019, č. j. 164 EX 627/19-14, byl povinný vyrozuměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku dle exekučního titulu ve výši 108 000 Kč.
12. Přípisem ze dne 2. 9. 2021 žalobce doplnil svou žádost o náhradní výživné o argumentaci týkající se aplikace § 1933 odst. 1 občanského zákoníku.
13. Prvostupňovým orgánem pak bylo dvakrát vydáno rozhodnutí o žádosti žalobce o náhradní výživné, které bylo po podaném odvolání žalobce žalovaným dvakrát zrušeno z procesních důvodů. Do třetice bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Před posouzením věci samé je na místě pro pořádek uvést (neboť pochybnosti v tomto směru účastníkům ani soudu nevznikly), že o žalobě proti správnímu rozhodnutí o náhradním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.

výživném rozhoduje specializovaný samosoudce podle § 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

15. Náhradní výživné je sociální dávkou, která doplňuje systém dávek státní sociální podpory (srov. § 1 odst. 2 zákona o náhradním výživném). Podle § 1 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, se státní sociální podporou „...stát podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin a poskytuje ji i při některých dalších sociálních situacích. (...)“. To bezvýhradně platí i pro náhradní výživné. Oprávněnou osobou dle § 2 zákona o náhradním výživném je nezaopatřené dítě podle zákona o státní sociální podpoře. O nároku na náhradní výživné rozhoduje úřad práce, stejně jako v případě dávek státní sociální podpory upravených zákonem o státní sociální podpoře. Jedná se tak o „věc státní sociální podpory“, zařazenou do tzv. samosoudcovské agendy.
16. Při splnění všech ostatních podmínek řízení krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Podstatou sporu je výklad § 4 odst. 1 zákona o náhradním výživném, kterým je stanoven postup při určení výše náhradního výživného následovně:
„Náhradní výživné se stanovuje jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně. Plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek.“ (odst. 1)
„Výše náhradního výživného se stanovuje na období 4 kalendářních měsíců a vychází z měsíčního průměru částek stanovených podle odstavce 1 za 4 kalendářní měsíce předcházející 4 kalendářním měsícům, za které se nárok prokazuje a uplatňuje.“ (odst. 2).
19. Žalobce ve spojení „částečné plnění výživného v příslušném měsíci“ spatřuje finanční plnění, které bylo úhradou v předmětném měsíci dle pravidel soukromého práva, tj. plnění započtené na závazek nejdříve splatný. Oproti tomu žalovaný vykládá uvedené slovní spojení tak, že se jedná o finanční plnění, jež bylo v předmětném měsíci fakticky uhrazeno.
20. První volbou při interpretaci sporného slovního spojení je jazykový (gramatický) výklad. Ten však v posuzovaném případě příliš nápomocný není, a to ani s přihlédnutím k tomu, jak je toto slovní spojení použito na jiných místech zákona o náhradním výživném. Podle § 7 odst. 3 písm. b) zákona o náhradním výživném je součástí žádosti o tuto sociální dávku *„doklad prokazující výši částečného plnění výživného“*. Dle § 8 odst. 4 téhož zákona musí oprávněná osoba pro zachování výplaty náhradního výživného v dalším období prokázat *„výši uhrazeného výživného za období 4 kalendářních měsíců předcházejících těmto 4 kalendářním měsícům, na které se nárok na výplatu náhradního výživného prokazuje.“* Samotný text zákona nedává jednoznačnou odpověď na otázku, která ze dvou variant výkladu sporného zákonného ustanovení je správná, neboť umožňuje oba nabízené způsoby výkladu. Zákon o náhradním výživném neobsahuje výslovnou vazbu na aplikaci pravidel občanského zákoníku týkající se způsobu plnění závazků, ale (jak uvedl žalobce) ani tuto vazbu nevylučuje.
21. Bylo proto na místě postupovat v souladu s ustáleným pravidlem platným při výkladu právních norem, podle něhož gramatický výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, zatímco k objasnění smyslu a účelu právní normy slouží i řada dalších výkladových metod (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Nabízí se tak především metoda teleologická a systematická (srov. k tomu např.

rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb. NSS).

22. Smysl a účel interpretované právní normy lze vysledovat z důvodové zprávy k zákonu o náhradním výživném (tisk PS PČR č. 898/0, VIII. volební období). Podle ní souvisí problematika primární úpravy stanovování a vymáhání výživného (tj. úprava občanskoprávní) s institutem náhradního výživného pouze nepřímo. Smyslem náhradního výživného je „*finanční pokrytí oprávněné osoby, po zákonem stanovenou dobu (24 výplat náhradního výživného), jíž není výživné povinnou osobou hrazeno nebo je hrazeno pouze částečně. (...) Náhradní výživné bude mít pozitivní dopad na rodiny s dětmi, kde není povinnou osobou hrazeno výživné vůbec nebo pouze částečně. Vlivem nehrazení výživného jsou tak tito rodiče a jejich děti bezprostředně ohroženi nepříznivou finanční a sociální situací. ... Toto finanční pokrytí na zákonem stanovenou dobu (24 výplat náhradního výživného) bude poskytováno skupině osob, kterým není povinným hrazena vyživovací povinnost. (...) Jedná se o vytvoření podmínek a časového prostoru pro řešení situace rodiny v případě, že není řádně plněna vyživovací povinnost v rámci standardních nástrojů.*“ Smyslem je tedy zajištění pomoci dětem, které se nacházejí v „*bezvýchodné životní situaci*“ (viz rovněž stenoaznam z vystoupení tehdejší ministryně práce a sociálních věcí Jany Maláčové dne 13. 11. 2020 v rámci třetího čtení vládního návrhu zákona o náhradním výživném).
23. Podle důvodové zprávy je náhradní výživné sociální dávkou, která reflektuje základní principy těchto dávek. „*Zejména se jedná o princip reakce v následujícím rozhodném období po období, kdy byla částečně nebo vůbec plněna povinnost hradit výživné v rámci předcházejících 4 měsíců.*“ Důvodová zpráva v části vztahující se k § 4 upřesňuje: „*Náhradní výživné náleží ve výši stanovené vyživovací povinnosti (uložené exekučním titulem), která není povinnou osobou hrazena, nejvýše však ve výši 3000 Kč. Pokud však povinná osoba částečně vyživovací povinnost plní, je výše náhradního výživného stanovena tak, aby součet náhradního výživného a částečné úhrady uloženého výživného, byl ve výši takto uloženého výživného, avšak nepřesáhl výši 3000 Kč. Zároveň výše náhradního výživného vychází z měsíčního průměru uložené a uhrazené vyživovací povinnosti za 4 kalendářní měsíce předcházející 4 kalendářním měsícům, za které se nárok prokazuje a uplatňuje, a to z toho důvodu, že povinná osoba může každý měsíc plnit svou vyživovací povinnost pouze částečně a měsíčně zaplacená částka se může každý měsíc lišit.*“
24. Jako příklad je v této části důvodové zprávy uveden též výpočet náhradního výživného: „*Výše náhradního výživného vyplácená za leden, únor, březen a duben 2021 bude vycházet z běžného výživného uloženého a uhrazeného za měsíce prosinec, listopad, říjen a září 2020. Výše náhradního výživného vychází z průměru uloženého a uhrazeného výživného za tyto měsíce. Výživné je stanoveno ve výši 1000 Kč měsíčně, v září 2020 bylo na výživné zaplaceno 200 Kč (neuhrazeno 800 Kč), v říjnu 2020 bylo uhrazeno 500 Kč (neuhrazeno 500 Kč), v listopadu 2020 bylo zaplaceno 100 Kč (neuhrazeno 900 Kč) a v prosinci 2020 bylo na výživné zaplaceno 500 Kč (neuhrazeno 500 Kč). Povinný měl tedy za tyto čtyři měsíce zaplatit 4000 Kč, zaplatil však jen 1300 Kč. Oprávněné osobě tak bude vyplaceno náhradní 32 výživné v dalších 4 měsících (leden únor, březen, duben 2021) dohromady ve výši rozdílu mezi částkou 4000 Kč a 1300 Kč, tedy 2700 Kč, měsíčně tedy bude vyplaceno 675 Kč.*“ Z uvedeného vyplývá, že pro výpočet je relevantní skutečně obdržená výše finančního plnění na výživné v rozhodném období čtyř bezprostředně předcházejících měsíců, přičemž není hodnoceno, na jakou pohledávku se přijaté plnění dle pravidel soukromého práva započte.
25. Smysl a účel právní normy, jak vyplývá z úmyslu zákonodárce vtěleného do důvodové zprávy k zákonu o náhradním výživném, tedy odpovídá výkladu provedeného v této věci správními orgány. Primárním cílem náhradního výživného je podpora oprávněných osob

(nezaopatřených dětí), vůči nimž není vyživovací povinnost plněna zcela či částečně. Nejedná se však o náhradu za dlužné výživné mimo zákonem přesně stanovený časový rámec. V případě výkladu, který je prosazován žalobcem, by byl právě tento časový rámec překročen a náhradní výživné by bylo poskytováno i těm oprávněným, vůči kterým je vyživovací povinnost aktuálně plněna, byť v minulosti plněna nebyla a došlo ke vzniku dluhu na výživném. To by ale nekorespondovalo s ambicí zákonodárce pomoci dětem, které jsou *bezprostředně* ohroženy nepříznivou finanční a sociální situací. Právě element bezprostřednosti, jakož i princip *reakce v následujícím rozhodném období* po období 4 měsíců, o kterém hovoří důvodová zpráva, je ve prospěch výkladu zastávaného žalovaným.

26. Jinými slovy, smyslem a účelem institutu náhradního výživného je finanční pomoc těm oprávněným osobám, kterým není v aktuálním čtyřměsíčním rozhodném období poukazována dostatečná finanční částka na výživné. Bylo by v rozporu s tímto účelem, aby byl limitovaný počet 24 dávek náhradního výživného spotřebováván za situace, kdy je měsíční vyživovací povinnost povinným v alespoň základní výši hrazena; tím by docházelo k duplicitní úhradě výživného. Pokud v předcházejícím čtyřměsíčním období došlo k přijetí finančních prostředků na výživné odpovídajících čtyřem měsíčním dávkám výživného, není nutné aktivovat systém státní sociální podpory. V takové situaci totiž nezaopatřené dítě (oprávněný) v rozhodném období obdrželo finanční prostředky, ze kterých budou hrazeny jeho základní aktuální výdaje. Nadto, v případě spotřebování zákonem limitovaného počtu dávek již oprávněný nárok na náhradní výživné nemá. Pokud by povinný v následujícím období vyživovací povinnost případně hradit přestal, bylo by zde vyšší riziko zhoršení životní situace oprávněné osoby v období, v němž ještě mohlo docházet k finanční pomoci vyplácením náhradního výživného. Zákonem nastavený mechanismus vyplácení a stanovení výše náhradního výživného koresponduje s argumentací žalovaného.
27. Ta je podporována i výkladem systematickým. Právo soukromé a právo veřejné nejsou odděleny nepropustnou zdí; a právě systematický výklad vyžaduje, aby bylo přihlíženo k propojení jednotlivých částí správního řádu z obou oblastí práva, resp. k jejich funkčním vazbám. Občanskoprávní úprava týkající se stanovování a vymáhání výživného [viz zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, resp. zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád)] nicméně stojí spíše vedle systému státní pomoci prostřednictvím náhradního výživného, jakkoli na něj reaguje (být pouze v omezeném časovém horizontu), a to s úmyslem pomoci dětem ohroženým tím, že na ně povinný rodič neplatí výživné či jej platí v nedostatečné výši.
28. Soukromé právo zásadně lze aplikovat na vztahy veřejnoprávní, pokud ovšem tyto vztahy nejsou upraveny normami práva veřejného (ta je v tomto smyslu „zvláštní“ právní úpravou). To zřetelně vyplývá z § 9 odst. 2 občanského zákoníku, na který zcela správně odkázal již žalovaný. Právě zákon o náhradním výživném lze považovat za onen „jiný právní předpis“, normu veřejného práva v oblasti sociálního zabezpečení.
29. Existující dluh na výživném v rozhodném období je nutnou podmínkou pro vznik nároku na výplatu dávky náhradního výživného. Pro samotný výpočet výše náhradního výživného však není podstatná celková výše tohoto dluhu či otázka, na který z dílčích závazků bylo plněno. Zákon o náhradním výživném se jakkoli nezabývá souvislostmi týkajícími se zániku závazku dle § 1933 občanského zákoníku a s komplikovanější konstrukcí výpočtu výše dávky, kterou požaduje žalobce, vůbec nepočítá. Naopak zakotvuje právně prostší a důkazně méně náročnější způsob výpočtu výše dávky náhradního výživného. Sociální dávku v podobě náhradního výživného nelze zaměňovat za plnění dluhu, tedy institut

soukromoprávní. Jak ostatně zmiňuje důvodová zpráva k zákonu o náhradním výživném, přestože vyplacené finanční plnění bude po povinném následně státem vymáháno, návratnost se odhaduje na 10 %.

30. Jak vyplývá ze smyslu a účelu právní úpravy, na náhradní výživné nelze primárně nahlížet jako na hrazení vyživovací povinnosti, která nebyla povinným uhrazena. Jedná se o sociální dávku, jejíž výše je určena stanoveným způsobem, a která má být spotřebovávána na výživu a aktuální potřeby nezaopatřeného dítěte. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že § 1933 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož se „*při stejné míře zajištění několika závazků plnění započte nejprve na závazek nejdříve splatný*“, nelze při stanovení výše náhradního výživného aplikovat. Institut náhradního výživného spadá do práva na hmotné zajištění, jichž se lze podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod domáhat pouze v mezích zákonů, které toto právo upravují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2015, č. j. 2 Ads 71/2015–16 a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 Ads 117/2011–48). Požadavek žalobce na aplikaci § 1933 odst. 1 občanského zákoníku jde nad rámec právní regulace, jíž je nyní náhradní výživné do české právní úpravy zavedeno.
31. Žalobce dále namítá, že správní orgány rozhodly přepjatě formalisticky, pokud sice nárok na náhradní výživné žalobci přiznali, avšak výši dávky však stanovily na 0 Kč; bylo tak vydáno pouze zdánlivě příznivé rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že tento způsob rozhodnutí je v souladu se zákonem. Zákon o náhradním výživném je koncipován tak, že v první řadě je nutné splnit podmínky pro přiznání nároku na náhradní výživné. Teprve následně se určuje výše přiznané dávky, která se ve stanoveném čtyřměsíčním intervalu opakovaně posuzuje. Takový procesní postup umožňuje reagovat na aktuální vývoj hrazení výživného povinným, aniž by bylo vždy nutné opakovaně posuzovat podmínky vzniku nároku na náhradní výživné. Postup, proti kterému žalobce brojí, ostatně zmiňuje i důvodová zpráva ve vztahu k § 14 zákona o náhradním výživném (cit. „*Pokud oprávněná osoba má nárok na náhradní výživné, přestože se jí po nějakou dobu nevyplácí, dávka je tedy ve výši 0,- Kč měsíčně, nezapočítáváme tyto nulové splátky do výše uvedených 24 dávek náhradního výživného*“).
32. Lze tak shrnout, že při stanovení výše náhradního výživného podle § 4 odst. 1, 2 zákona o náhradním výživném nelze měsíční dávky výživného, jež byly skutečně uhrazeny v rozhodném období (čtyři měsíce před podáním žádosti), započítat na výživné nejdříve splatné dle pravidel občanského práva (§ 1933 občanského zákoníku). Takto uhrazené výživné je plněním výživného podle § 4 odst. 1 zákona o náhradním výživném. Pokud je rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekucním titulu a plněním výživného v příslušném měsíci nulový, dávka náhradního výživného se (při splnění podmínek pro vznik nároku na náhradní výživné) stanoví ve výši 0 Kč.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2. května 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně